

Sygn. akt III AUa 124/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Ewa Piotrowska SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r. w Katowicach

sprawy z odwołania M. M. (M. M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 8 marca 2005r. sygn. akt IV U 3241/04

na skutek apelacji ubezpieczonego M. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt IV U 1038/12

oddala apelację.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansion /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 124/13

UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2012r. ubezpieczony M. M. wniósł skargę

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 8 marca 2005r. w sprawie IV U 3241/04, wnosząc o wznowienie postępowania i uchylenie powyższego wyroku w całości.

Uzasadniając wywiedzioną skargę ubezpieczony wskazał, iż podstawą wydania tego wyroku był przepis art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uznany za niezgodny z Konstytucją RP na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r., który wszedł w życie z dniem 8 marca 2012r.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o odrzucenie skargi na podstawie art. 410 § 1 kpc, jako wniesionej po terminie lub ewentualnie o jej oddalenie, jako bezpodstawnej na podstawie art. 412 § 2 kpc.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie dochował przepisanej terminu do wniesienia tego środka prawnego, a ponadto zaakcentował, że podstawą wydania decyzji z dnia 14 października 2004r., zaskarżonej przez ubezpieczonego nie był przepis art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 24 października 2012r., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił skargę o wznowienie postępowania.

Uzasadniając dokonane rozstrzygnięcie, Sąd I instancji wskazał, że M. M. urodził się (...)Decyzją z dnia 21 września 1988r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu rentę inwalidzką z powodu inwalidztwa będącego następstwem choroby zawodowej, bowiem w orzeczeniu komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia zostało stwierdzone, że zalicza się on do trzeciej grupy inwalidów, a inwalidztwo jest trwałe.

Działając w trybie § 13 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz. U. nr 99, poz. 612), lekarz inspektor nadzoru orzecznictwa lekarskiego ZUS zlecił przeprowadzenie badania M. M. przez specjalistę laryngologa w celu wydania opinii, czy następstwa schorzeń stwierdzanych u ubezpieczonego powodują niezdolność do pracy, jeśli tak, to w jakim stopniu i od kiedy oraz czy pozostają w związku z chorobą zawodową, co nastąpiło w związku z nowymi okolicznościami i przedstawioną dokumentacją z przebiegu leczenia w Poradni Laryngologicznej.

W orzeczeniu z dnia 15 września 2004r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest zdolny do pracy, bowiem stwierdzono podwyższenie progu słuchu i poprawę stanu zdrowia. Na podstawie tego orzeczenia ZUS wydał decyzję z dnia 14 października 2004r., którą odmówił M. M. wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 listopada 2004r.

Od tej decyzji odwołał się ubezpieczony do Sądu Okręgowego w Częstochowie. W toku postępowania sądowego, został przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego otolaryngologa - lek. med. T. K., która stwierdziła również brak podstaw do uznania niezdolności ubezpieczonego do pracy z tytułu choroby zawodowej.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2005r. Sąd Okręgowy w Częstochowie w sprawie o sygn. akt IV U 3241/04 oddalił odwołanie M. M. od decyzji ZUS z dnia 14 października 2004r. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 30 marca 2005r.

Sąd I instancji, odnosząc się do merytorycznej podstawy skargi o wznowienie postępowania, stwierdził, iż skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak zaakcentował Sąd Okręgowy, w sprawie objętej skargą o wznowienie, podstawą weryfikacji decyzji były nowe okoliczności w postaci złożonej przez ubezpieczonego dokumentacji medycznej z dotychczasowego leczenia. Na skutek tego przeprowadzono w trybie § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997r. (Dz. U. nr 99, poz. 612) badanie przez lekarza inspektora nadzoru orzecznictwa lekarskiego - specjalisty laryngologa, który stwierdził poprawę zdrowia ubezpieczonego - podwyższenie progu słuchu.

Przy wydaniu zaskarżonej decyzji przepis art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie miał zastosowania, bowiem przepis ten dotyczył odmiennej oceny tych samych dowodów, natomiast w niniejszej sprawie pojawiła się nowa okoliczność w postaci zmiany stanu zdrowia ubezpieczonego. W dacie wydania decyzji z dnia

21 września 1988r. ZUS, opierając się na orzeczeniu komisji lekarskiej, uznał ubezpieczonego za inwalidę trzeciej grupy i przyznał mu rentę inwalidzką, bowiem stan zdrowia ubezpieczonego uzasadniał ten fakt, natomiast po przeprowadzonym badaniu ubezpieczonego w dniu 12 sierpnia 2004r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził poprawę stanu zdrowia ubezpieczonego, na skutek czego wydano decyzję odmawiającą wypłaty renty.

Wyrok Sądu I instancji w całości zaskarżył apelacją ubezpieczony.

We wniesionej apelacji ubezpieczony podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez przyjęcie, że nie ma on zastosowania w przedmiotowej sprawie i uznaniu przez Sąd Okręgowy, że zastosowanie miał przepis § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

8 sierpnia 1997r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz. U. nr 99, poz. 612), co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zasady zaufania obywateli do państwa

i stanowionego przez nie prawa oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu braku podstaw do wznowienia postępowania.

Wskazując na powołany zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 8 marca 2005r., sygn. akt IV U 3241/04, zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Uzasadniając wywiedzioną apelację, ubezpieczony zauważył, że orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w Sosnowcu

z dnia 8 września 1988r. został uznany za inwalidę III grupy i z tego tytułu ZUS przyznał mu prawo do renty inwalidzkiej na stałe. Ubezpieczony przez 16 lat pobierał przyznane świadczenie i nie dostarczał do ZUS żadnej dokumentacji medycznej. Dopiero w 2004r. ZUS zażądał od ubezpieczonego uzupełnienia dokumentacji, jeżeli jest w jej posiadaniu. Następnie ubezpieczony skierowany został na ponowne badanie, w wyniku którego lekarz orzecznik ZUS wydał orzeczenie nie ustalające niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Jak wynika z pisma z dnia 24 września 2004r., postępowanie orzecznicze zostało wznowione „z uwagi na wątpliwości, co do prawidłowości orzeczenia Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w Sosnowcu z dnia 8 września 1988r.” Konsekwencją podjętych działań przez ZUS było wydanie decyzji z dnia 14 października 2004r.

o odmowie dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzja ta została podtrzymana wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 8 marca 2005r., sygn. akt IV U 3241/04.

Ubezpieczony zarazem uwypuklił, że mając na uwadze w/w okoliczności,

nie można zgodzić się z argumentem Sądu I instancji, że w rozpatrywanej sprawie nie miał zastosowania art. 114 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nie przypadkowo wznowienie postępowania orzeczniczego w stosunku do ubezpieczonego miało miejsce w 2004r., bowiem właśnie nowelizacja z lipca 2004r. przedmiotowej ustawy umożliwiła organom rentowym ponowne ustalenie prawa do świadczeń emerytalno-rentowych na podstawie dodatkowej przesłanki,

tj. jeśli „przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości”. Art. 114 ust. 1 a ustawy FUS ustanowił dodatkową przesłankę weryfikacji prawomocnych decyzji rentowych, niezależną od przesłanek określonych w art. 114 ust. 1 ustawy FUS. W ramach tak sformułowanej przesłanki organy rentowe dokonywały w istocie ponownej (najczęściej odmiennej) oceny przedłożonych pierwotnie dowodów. Tym samym, gdyby ustawodawca

nie wprowadził nowelizacji, organ rentowy nie miałby możliwości do wznowienia postępowania orzeczniczego w przedmiotowej sprawie.

W ocenie apelującego, w rozpatrywanym przypadku nie występował przypadek poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego, lecz przypadek ponownego ustalenia prawa do renty, poprzez wznowienie postępowania orzeczniczego, z uwagi na błąd organu rentowego, co jednoznacznie wynikało z treści skierowanego do ubezpieczonego przez Departament Orzecznictwa Lekarskiego ZUS pisma z dnia 24 września 2004r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlega oddaleniu, jednakże z innych przyczyn, niż wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu I instancji.

Tytułem wstępu, Sąd II instancji pragnie zauważyć, iż w obowiązującym, a ukształtowanym przez przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst pierwotny Dz. U. Nr 162, poz. 1118, t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) stanie prawnym, znajdującym swoje ucieleśnienie w treści art. 114 ust. 1, od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli począwszy od dnia 1 stycznia 1999r., prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji, w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Regulacja ta nie stanowi z resztą żadnej nowości w polskim systemie prawa ubezpieczeń społecznych, stanowiąc niemal dosłowne powtórzenie regulacji zawartej w art. 80 uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.).

Jednocześnie, z dniem 1 lipca 2004r., do tekstu ustawy emerytalnej, na mocy art. 1 pkt 25 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264) dodany został ust. 1 a art. 114 w brzmieniu „przepis ust. 1 (art. 114) stosuje się odpowiednio, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji okaże się, że przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości”. Ten ostatni przepis został uznany za niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. (Dz. U. poz. 251) i zgodnie z tym wyrokiem, utracił moc z dniem 8 marca 2012r.

Zauważyć w tym miejscu wypada, iż powołane przepisy, wyznaczające prawne ramy zasad wzruszalności ostatecznych (prawomocnych) decyzji organu rentowego, nie stanowią jedynej, na gruncie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., podstawy prawnej zmiany w prawie do świadczeń i ich wysokości. Pomijając już aspekt systematyki Działu VIII ustawy, określającego zasady ustalania świadczeń, dla ustania prawa do świadczeń kluczowe znaczenie mają, poza regulacją art. 114, także przede wszystkim art. 101 pkt 1 oraz art. 107 ustawy.

Mając na uwadze treść wszystkich w/w regulacji, nie sposób nie dostrzec, że podstawą prawną wydania decyzji ZUS z dnia 14 października 2004r., a następnie wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 8 marca 2005r., sygn. akt IV U 3241/04 były właśnie w/w przepisy art. 101 pkt 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 107 tego aktu prawnego, a nie, jak to podniósł skarżący, przepis art. 114 ust. 1a ustawy, czy jak wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Należy bowiem zauważyć, iż regulacja art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej dawała podstawę do ponownego ustalenia prawa do świadczenia, gdy po uprawomocnieniu się decyzji o przyznaniu tego prawa, okazywało się, że przedłożone dowody nie dawały podstaw i nie uprawniały do jego nabycia (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009r., sygn. akt III UK 38/09), a z zawartego w art. 114 ust. 1 a odesłania do odpowiedniego stosowania art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikało jednoznacznie, że użyte w art. 114 ust. 1a określenie „przedłożone dowody” oznaczało nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1, a to z kolei jest równoznaczne z uznaniem, że w sytuacji gdy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej prawo do emerytury, nie przedstawiono nowych dowodów, istniejących przed dniem wydania tej decyzji, a nieznanymi w tym dniu organowi rentowemu, to organ rentowy nie mógł z urzędu wszcząć postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie art. 114 ust. 1a w związku z ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012r. III UK 223/10).

Mając na względzie tak ukształtowaną wykładnię uznanego za niezgodny z ustawą zasadniczą art. 114 ust. 1a, należy przyjąć, iż pomimo tego, że w zaskarżonej decyzji z dnia 14 października 2004r., organ rentowy nie powołał w sposób należyty podstawy prawnej, poprzez podanie jednostki redakcyjnej aktu normatywnego (ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), na jakiej oparł dokonane rozstrzygnięcie, powołując jedynie tytuły dwóch ustaw - a to ustawy z dnia 30 października 2002r., o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz w/w ustawy emerytalnej z dnia 17 grudnia 1998r., tym niemniej z analizy akt rentowych, poprzedzających wydanie tej decyzji, wynika w sposób jednoznaczny, że nie mogła być to podstawa wskazana w treści art. 114 ust. 1a.

Taki wniosek, w ocenie Sądu Apelacyjnego wynika z tego, że organ rentowy nie badał w toku postępowania okoliczności wydania decyzji z 1988r., a w szczególności dowodów, jakie legły u podstaw dokonanych przez ZUS, w tym postępowaniu rentowym ustaleń, a decyzję swoją wydał w oparciu o dowody przeprowadzone na użytek postępowania prowadzonego w roku 2004r., które nie służyło weryfikacji dowodów, jakie legły u podstaw decyzji z roku 1988 (por. orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 195 akt rentowych), lecz ustaleniu stanu zdrowia i powiązanej ze stanem zdrowia zdolności ubezpieczonego do pracy w dacie wydania decyzji z dnia 14 października 2004r.

Na taką ocenę Sądu Apelacyjnego wskazuje także przeprowadzona dogłębnie analiza stanu faktycznego, jaki legł u podstaw wydania decyzji z roku 2004r.,

na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych ubezpieczonego. Wprawdzie powoływanie się przez organ rentowy na treść nieobowiązującego obecnie przepisu § 13 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia

8 sierpnia 1997r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz. U. nr 99, poz. 612), może sprawiać wrażenie, iż przeprowadzone przez ZUS postępowanie służyło weryfikacji decyzji z 1988r. oraz postępowania poprzedzającego jej wydanie, w oparciu o dyspozycję art. 114 ust. 1 lub 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, lecz jest to wrażenie mylne.

W tym miejscu należy zauważyć, iż przepisy w/w rozporządzenia z 1997r., wydane zostały w oparciu o delegację ustawową z art. 25 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r., o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40,

poz. 267 ze zm.). Przypomnieć trzeba, że przepisy tego rozporządzenia, utrzymane w mocy przez art. 194 ustawy z 1998r. po wejściu tej ustawy w życie, utraciły moc z dniem wejścia w życie obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004r., w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711 ze zm.). Delegację ustawową do wydania tego rozporządzenia obecnie należy wywieść z treści art. 14 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przepisu dotyczącego zasad dokonywania oceny niezdolności do pracy i orzekania w tym przedmiocie przez organ rentowy. Przepis ten zawarty jest w dziale I ustawy, dotyczącym zagadnień ogólnych

i tym samym, nie można w automatyczny sposób łączyć zastosowania przepisów rozporządzenia czy to z 2004r., czy to z 1997r., z weryfikowaniem decyzji dotyczącej przyznania świadczenia w oparciu o art. 114 ustawy z 1998r., (art. 80 ustawy z 1982r.).

Nie można jednocześnie tracić z pola widzenia okoliczności, iż „w oczywisty sposób niezdolność do pracy jest stanem, który może ulegać zmianom, stąd określenie „trwała niezdolność do pracy” i „renta stała” są pojęciami prawnymi mającymi inną treść niż w języku potocznym, odpowiadającą raczej określeniom „niezdolność orzekana na czas określony” i „niezdolność orzekana na czas nieokreślony”.

Renta stała, w rozumieniu art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych, odnoszona jest do trwałości niezdolności do pracy, a nie „trwałości” prawa do renty. Orzeczenie o niezdolności do pracy na okres dłuższy niż 5 lat nie jest orzeczeniem stwierdzającym tę niezdolność na zawsze, jest tylko prognozą - zgodną ze stanem wiedzy medycznej - że wcześniej nie zajdą zmiany zdrowia badanego, uzasadniające zmianę oceny niezdolności do pracy.” - tak B. Gudowska [w:] B. Gudowska, K. Ślęzak (red.). Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytury pomostowe. Komentarz, Warszawa 2013, s. 183.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że rozstrzygnięcie organu rentowego zawarte w decyzji z 14 października 2004r., wydane zostało na podstawie ustaleń opinii lekarskiej (k. 187 akt rentowych), sporządzonej w celu określenia czy zachodzi niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową, w jakim stopniu, czy niezdolność jest trwała, czy okresowa (k. 184 akt rentowych), przy czym, ani z treści opinii lekarskiej, ani z treści tezy dowodowej nie wynikało w żaden sposób, że czynności te podejmowane były w celu weryfikacji dowodów stanowiących podstawę wydania decyzji z 1988r. Także

z uzasadnienia decyzji z 2004r. nie wskazano, że decyzja ta wydana została wobec przedłożenia nowych dowodów, ujawnienia okoliczności, bądź ponownej oceny dowodów mających wpływ na rozstrzygnięcie decyzji z 1988r.

Zważyć zarazem wypada, iż także w toku postępowania sądowego w sprawie IV U 3241/04, objętego skargą o wznowienie postępowania, Sąd Okręgowy nie dokonywał kontroli zaskarżonej decyzji ZUS w zakresie badania przez organ rentowy w postępowaniu z 2004r., dowodów jakie legły u podstaw wydania decyzji z roku 1988, już to chociażby z tej przyczyny, że organ rentowy takiego postępowania w 2004r. nie prowadził, a prowadził postępowanie zmierzające do ustalenia aktualnej, istniejącej w dacie prowadzonego postępowania, sytuacji zdrowotnej ubezpieczonego, ze względu na wynikające z tej sytuacji istnienie prawa ubezpieczonego do świadczenia rentowego, czego dowodzi chociażby dopuszczenie przez ten Sąd dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty - otolaryngologa w celu ustalenia aktualnej zdolności do pracy ubezpieczonego, bez żadnych odniesień do postępowania z 1988r. (k. 10 a. s.).

Tym samym, Sąd II instancji nie mógł podzielić stanowiska ubezpieczonego zaprezentowanego w wywiedzionej przez niego apelacji, której argumenty same w sobie zdają się świadczyć o tym, iż podstawą dokonanego przez Sąd Okręgowy w Częstochowie w wyroku z dnia 8 marca 2005r. rozstrzygnięcia, była regulacja art. 101 pkt 1 w związku z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie art. 114 ust. 1 a tej ustawy.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na mocy art. 385 kpc.

/-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansion /-/ SSA M. Małek-Bujak

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR